

Arrest

nr. 193 903 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : C(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 01.03.2017 (bijlage 20). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt door PZ Maasland voor opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming. (PV TG.43.L5.002485/2017 van de politie zone van Maasland.)

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt door PZ Maasland voor opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming van zijn echtgenote. (PV TG.43.L5.002485/2017 van de politie zone van Maasland.)

Het feit dat betrokkene Italiaanse echtgenote mevrouw H(...) H(...) met wie hij in Marokko is gehuwd en die volgens het verslag van PZ Maasland legaal verblijft in Maaseik, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene relatie verloopt moeizaam en conflictueus. Betrokkene echtgenote verklaarde aan de politie van betrokkene te willen scheiden. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn echtgenote kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkene echtgenote indien ze dit wil hem steeds bezoeken in Marokko. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw H(...) H(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Betrokkene aanvraag tot gezinshereniging dd. 30.08.2016 (bijlage 19ter) met zijn legaal in België verblijvende Nederlandse schoonzus S(...) R(...) werd op 28.02.2017 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 01.03.2017 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene sinds september 2016 samenwoont met het gezin van zijn schoonzus geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact

onderhouden met zijn schoonzus en haar gezin. Bovendien kan betrokkene schoonzus en haar gezin hem steeds bezoeken in Marokko.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het proportionaliteitsbeginsel.

“3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:

(...)

Door de uitvoering van de bestaande terugkeerbeslissingen zullen deze uitdoven waardoor zij geen dragend motief zijn minstens kunnen blijven van de bestreden beslissing.

De tenlastelegging van betrapting op heterdaad voor opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving zijn niet bewezen en kunnen daarmee niet als motieven worden ingeroepen.

Er ligt geen beslissing door de strafrechter voor waarbij de tenlastelegging als bewezen geldt.

Bij gebreke van een strafrechtelijke beslissing in die zin geldt voor verzoekende partij het vermoeden van onschuld en verwerende partij kan daarom het “strafrechtelijke” motief niet inroepen om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekende partij legt zelfs het begin van tegenbewijs neer (zie stukken nrs. 3 en 4) waaruit blijkt dat hij het slachtoffer is.

De beoordeling van deze feiten en tenlasteleggingen behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de strafrechter en uw Raad kan er niet rechtsgeldig over oordelen.

De vaststelling door uw Raad dat een proces-verbaal geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt maar er niet aan in de weg staat om binnen haar wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratieve dossier in hun geheel in overweging te nemen (R.v.V. van 28 november 2013, nr. 114.527) verandert niets aan het feit dat zolang de tenlastelegging niet is bewezen deze geen rechtsfeit uitmaakt dat rechtsgevolgen sorteert.

In casu kan daarom het proces-verbaal en de afgelegde verklaringen daarin niet als rechtsgrond dienen die de aflevering van de bestreden beslissing verantwoorden en/of noodzaken.

In elk geval kan verzoekende partij zich hierover voor uw Raad niet verweren. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij miskent kennelijk beginsel van de bewijslast: ei incumbit probatio qui dicit non qui negat waardoor zij elke reden ontbreekt om de bestreden beslissing redelijkerwijze voor een periode van drie jaar op te leggen.

De niet-onmiddellijke opvolging van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten is op zich geen voldoende reden om de duur van drie jaar voor het inreisverbod te verantwoorden (R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) temeer verwerende partij in de zin van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 rekening had moeten houden de specifieke omstandigheden van elk geval (R.v.V. van 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) wat zij niet deed waardoor verzoekende partij niet kon aantonen dat zij slachtoffer was en geen dader (zie hoger).

Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen en het recht op verblijf zoals hoger aangetoond achterhaald.

Een inreisverbod voor een periode van 3 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel terwijl verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissingen ten alle tijde proportioneel te nemen.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

2.3. De verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat door de uitvoering van de bestaande terugkeerbeslissingen, deze zullen uitdoven, waardoor zij geen dragend motief kunnen blijven van de bestreden beslissing.

Blijkens de bewoordingen van het inreisverbod gaat “de beslissing tot verwijdering van 22.06.2017” ermee gepaard. Verder wordt erop gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. In het bijzonder wordt

erop gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 1 maart 2017.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen wanneer, zoals in casu, een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Te dezen blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juni 2017 “*gepaard ging*” met een inreisverbod dat werd genomen op dezelfde dag. Derhalve kan niet worden volgehouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, louter omwille van de verwijdering van verzoeker van het grondgebied op 17 juli 2017, vanaf dat ogenblik was uitgedoofd. Het vormt immers de juridische en feitelijke grondslag voor het bestaan van het inreisverbod dat ermee gepaard gaat en beïnvloedt aldus, ook na de verwijdering van verzoeker, nog steeds diens rechtspositie. In de mate dat het betoog van de verzoekende partij ook zou slaan op het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2017 kan naar analogie worden geoordeeld: het gegeven dat de verzoekende partij zich thans niet meer op het grondgebied bevindt staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij rechtsgeldig een inreisverbod oplegde op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet op 22 juni 2017, datum waarop de verzoekende partij zich nog op het grondgebied bevond. Dit middelonderdeel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.4. De verzoekende partij betoogt voorts, met betrekking tot de duur van het inreisverbod, dat de tenlastelegging van betrapting op heterdaad voor opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving niet zijn bewezen, gelet op het vermoeden van onschuld en gelet op het feit dat er geen beslissing voorligt van de strafrechter. Zij stelt dan ook dat zolang de tenlastelegging niet is bewezen het niet gaat om een rechtsfeit met rechtsgevolgen. Het proces-verbaal en de afgelegde verklaringen kunnen daarom niet als rechtsgrond van de bestreden beslissing dienen.

Luidens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 21 juni 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal ten gevolge van een interventie opzettelijke slagen en verwondingen en wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming van de echtgenote van de verzoekende partij.

Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het enkele feit dat verzoeker (nog) niet strafrechtelijk werd veroordeeld, verhindert de verwerende partij immers niet om binnen haar wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in overweging te nemen. Verzoeker kan niet zonder meer een parallel maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij het pv waarin melding wordt gemaakt van een betrapting op heterdaad niet zou mogen betrekken bij de besluitvorming.

De verzoekende partij stelt verder dat zij in feite slachtoffer is, en voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken neer *“als tegenbewijs”*. Het gaat om een *“Verhoorblad”* en een attest van de arts in het repatriëringscentrum127bis.

Wat het eerste stuk betreft, met name het verhoorblad, moet erop worden gewezen dat een derde – verzoeker stelt dat het om zijn broer gaat- ten aanzien van de politiezone Maasland op 1 juli 2017 heeft verklaard dat de verzoekende partij zelf werd geslagen door zijn echtgenote en haar moeder en broer en dat zij alles heeft verzonnen. Dit stuk dateert echter van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er vanzelfsprekend geen rekening kon houden. Eén en ander klemt des te meer nu de betrokkene ook verklaarde dat zijn broer –de verzoekende partij- dit bewust heeft verzwegen tijdens het politieonderzoek. Het medisch attest maakt melding van een aantal schrammen op het lichaam van de verzoekende partij, en van een zwelling aan de linkerknie. Dit attest kan echter geen afbreuk doet aan de verwijzing, in het administratief verslag, naar de interventie van de politiediensten tengevolge van slagen en verwondingen aan de echtgenote en haar willekeurige en wederrechtelijke vasthouding. Het is immers geenszins duidelijk onder welke omstandigheden de verzoekende partij de schrammen op haar lichaam en de zwelling aan haar knie heeft opgelopen. Ten overvloede stelt de Raad nog dat de beoordeling van de feiten en tenlastelegging tot de exclusieve bevoegdheid van de strafrechter horen waar de Raad zich niet kan over uitspreken.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij, door het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar op grond van de gegevens die haar bekend waren op het ogenblik dat de beslissing werd genomen, onwettig of in strijd met het evenredigheidsbeginsel heeft gehandeld of dat zij hierover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS